Ч. 186 Второк 20 серпня (1 вересня) 1896. Рік VI

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

## Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

**Передплата** у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## Гостина Єго Величества Цісаря в Галичині.

Подібно як у вересни 1886 р. загостив Є. Вел. Цісар і сего року до нашого краю, іменно же до міста Городка в характері начального вожда армії, а сегорічний приїзд має ще тим більше характер войсковий, що на приказ і бажанє Монарха всяке приняте обмежено до розмірів строго місцевих. З тої причини не було при повитаню Монарха ніяких промов, а уставлені по дорозі, котрою переїзджав Монарх, тріюмфальні брами, служили лиш до піднесеня декораций і звеличаня тої сьвяточної одежи, в яку прибрав ся Городок і всї місцевости, що лежать по дорозі аж до резиденциї Найясн. Пана в Хлопах. Мимо того зібрало ся було вже в Городку множество народа, всї стани, шляхта, духовеньство і селяни, а так само і по дорозі з Городка до Комарна і до Хлоп, щоби торжественно повитати Монарха. Жителї Городка вже від кількох неділь лагодили ся на се торжество; в день приїзду Монарха стануло місто украшене сьвяточно хоругвами, повивішуваними на домах і на високих маштових стовпах, украшених зелению. Сьвяточний настрій і надходячу торжественну хвилю пригадували в послїдних часах тим більше великі маси войска іменно же кавалериї, переходячої через місто на свої кватири в околиці Рудок Комарна і Щирця. Нинї рано перед самим приїздом Монарха запанував в місті незвичайний рух. З сусїдних сіл надходила вся людність, приходили братства церковні з хоругвами, молодїж шкільна під проводом своїх учителїв уставляла ся на визначенім місци. Все відбувало ся в як найбільшім спокою і порядку. Дворець зелїзницї прикрашений скромно але з ґустом. Від того місця, де пристанув двірский поїзд, аж до ждальні першої кляси, котру замінено на двірску, уставлено подіюм і застелено диваном, по котрім серед зелени і цьвітів входить ся до салї.

На повитанє Монарха явили ся на двірци: староста городецкий п. Роман Мнишек Тхоржницкий, староста з Рудок п. Албин Сьвибальский, презес Ради повіт. бар. Бруницкий, презес Ради повіт. в Рудках ґр. Андр. Фредро, начальник суду рад. Лев Кульчицкий, бурмістр Городка п. Андр. Ліппіюс, місцеві священики, управитель почти і т. д. Около 10 год. прибули блискавичним поїздом Є. Ексц. п. Намістник кн. Санґушко в супроводї шефа президияльного бюра рад. Намістництва Ґустава Мавтнера, і Є. Ексц. Маршалок краєвий ґр. Станїслав Бадені. Крім того уставили ся на пероні члени Ради повітової і члени ради громадскої. Перед двірцем стануло півколесом 70 війтів всїх громад городецкого повіта з урядовими відзнаками. В алеї зелїзницї уставились знову цехи реміснич і і братства церковні з хоругвами. В місци, де дорога іде понад став, уставилась єї краєм проти ставу молодїж шкільна а на ставі фльотиля кількадесяти лодок украшених хоругвами. Трибуни заняла місцева інтелїґенция а дальше вже стояв рядами величезний здвиг народа. Точно о назначеній порі приїхав Є. Вел. Цісар.

## Розрухи в Константинополи.

Показує ся тепер, що в послїдних днях вирізано в Константинополи дїйсно кілька тисячів Вірмен. Докладного числа годї подати, бо богато трупів вкинено до моря. Також показало ся, що полиция знала вже наперед, що в місті лагодить ся революция, але не предприняла мір осторожности, а противно в турецкій части дано знак, щоби в хвили вибуху революциї різати Вірмен. Однакож несправедливо було би винувати за все правдивих Турків. До різні взялась товпа музулманів, т. є. люди магометаньского віроісповіданя а щодо народности всїлякого походженя. Послїдні подїї в Константинополи і на Креті дали знову доказ, що як деинде так і тут найбільшими ворогами якогось народу суть як-раз т. зв. перекиньчики або ренеґати т. є. люди, що змінили свою народність покинули свій нарід. На Креті н. пр. воюють против Греків не правдиві Турки, але стурчені Греки. Так само і в Константинополи головно музулмани різали Вірмен. Єсть загальне переконанє, що в Константинополи різни ще не конець, бо магометаньску товпу трудно буде здержати хоч би й найострійшими мірами. Низші верстви магометаньского населеня відгрожують ся, що виріжуть всїх Вірмен що до одного. Межи Вірменами настав длятого великий страх; нїхто з них не важить ся вийти на улицю і показує ся вже великий брак живности. Богато вірменьских помічників купецких і слуг, котрих на борзї позамикано в склепах, гине там з голоду, бо нїхто не важить ся їх звідтам випустити або занести їм їсти.

По при Вірмен потерпіли ще й другі люди, заграничні піддані. Якомусь Радимиловичеви, австрийскому підданому, що має склеп з меблями, зроблено шкоду на 100 фунтів. Так само зроблено велику шкоду двом другим купцям якомусь Черному і Ґвозденови. Аґента

---

59)

## Дїти капітана Ґранта.

**Фантастично - наукова подорож Юлія Верна.**

(Дальше).

Джон розуміючи неспокій льорда і тому, бажаючи конечно побороти противности, збудував човно на австралїйский спосіб, з широких куснїв кори ґумової злученої деревляними листвами. Однако судно було дуже слабе і непевне.

Цїлий день 18 січня капітан разом з Вільсоном робили всїлякі проби з лихим човном на ріцї. Але коли дістали ся на струю, човно перевернуло ся і оба моряки трохи не потопили ся. Не переплили навіть і сто сяжнів, а ріка була на милю широка!

Два слїдуючі дни 19 і 20 січня минули так само безхосенно. Майор з Ґленарваном оглянули ріку на пять миль в гору, але не найшли нїгде броду. Всюди така сама скорість води, такі самі бурливі филї. Цїла полуднева сторона Альп зливала до тої ріки свої води.

Треба було виречи ся надії, аби *Дункана* виратувати. Вже минуло пять днїв від виїзду Бін Джуйса; яхт мусїв вже в тій хвили бути на побережи і найімовірнїйше попав в руки розбишаків!

Однако так довго не могло тревати. Повени в гірских ріках приходять скоро, але й коротко тривають. Дня 21 січня побачив Паґанель, що вода в ріцї значно опала і зараз сказав о тім Ґленарванови.

— Що менї тепер з того — сказав жалістно Ґленарван — вже за пізно!

— Хочби і так, то все нема причини, аби ми тут довше стояли.

— Певне — замітив Джон — завтра може вже неперправимо ся через ріку.

— Або то уратує нещастну залогу *Дункана?* — крикнув Ґленарван з болем.

— Послухайте мене, Ваша Милости — відповів Джон. — Я знаю добре Тому Остепа. Він певне послухав вашого приказу і без сумнїву відплив з Мельбурн, коли тільки міг. Але хто знає, чи корабель вже був готовий? А як *Дункан* не міг ще виплисти на море, як опізнив ся ще о кілька днїв?...

— Ваша правда, капітане — сказав Ґленарван оживлений надією. Треба чим скорше спішити до заливу Твофольд. Маємо лише трийцять пять миль до Делеґат.

— Так, так — повторив Паґанель — а в тім місті найдемо всї средства дс дороги. — Хто знає, чи не прибудемо ще на час.

— Отже в дорогу! — сказав Ґленарван.

— Джон і Вільсен взяли ся зараз до будови порому. Досьвід вже їх научив, що легка кора не годна оперти ся напорови филї і тому зрубали они кількох ґумових дерев та збили тратву, вправдї тяжку і неповоротну, але сильну. То була тяжка робота і тревала цїлий день аж до полудня другого дня.

О годині пів до першої взяли подорожні з собою тілько поживи, щоби їм вистала на два днї і оружиє та одїж, всьо проче лишили з возом. Мільреді'ого перенесено і о годині першій всї були вже на тратві готові до дороги.

— Чи ми готові, Вільсоне? — спитав Джон моряка.

— Готові — відповів Вільсон вхопивши весло сильною рукою.

— Бачність! Уважайте на похват.

Сказавши то відвязав Джон линву, а тратва відіпхнута від берега пустила ся на бистру воду ріки Снови. Зразу ішло всьо добре, пором посунув ся яких двайцять сяжень наперед, але вскорі сильний похват ріки пірвав єго і став ним крутити довкола, так що годї було морякам удержати ся при простій лінії. Так бороли ся оба моряки якої пів години з бистрими филями ріки Снови, аж вкінци удало ся їм посунутись навскіс і дістати ся на другу сторону похвату. Звідтам по тяжкій працї добили ся вкінци до досить стрімкого противного берега. Удар тратви о берег був такий сильний, що бальки розійшли ся, линви попукали, а вода з булькотом почала напливати на верх. Подорожні ледве мали час вхопити ся за набережні корчі і притягнути до себе Мільреді'ого і обі жінки, що цїлком перемокли. Всї люди уратували ся, але більша часть поживи і всьо оруже

асекурацийного, Тіра, убито. Межи австрийскими купями настав з тої причини великий переполох і они удали ся до свого консуля о поміч, а той порадив їм вивісити на своїх склепах австрийскі хоругви і дав о тім знати поліциї. На случай небезпечности постановив консулят наймити кількасот Хорватів і уставити їх коло австрийских склепів на варті.

По стороні Турків згинуло підчас розрухів всего лиш 40 людий, а межи ними також 4 жінки, котрі як-раз їхали попри отоманьский банк, коли звідтам кинено бомбу. Кореспонденти німецких ґазет, котрі тепер шлють з Константинополя обширні справозданя о революциї, кажуть, що розрухи викликали первістно Вірмени напавши на банк отоманьский, але різню зробили музулмани. Они як би на даний знак кинулись з буками в руках і убивали немилосердно кождого Вірменина, якого лиш стрітили. По сорок музулманів з буками і ножами в руках гнало ся за безборонним Вірменином. Поліция дивила ся на то все здалека і лиш усьміхала ся. В Ґалаті були улиці формально вистелені трупами. Коли опісля трохи притихло, збирано трупи на драбинясті вози і так вивожено їх як снопи за місто. Між трупами міг бути ще не один живий чоловік, але мусів гинути.

Але мимо того, що загально на Вірмен звалюють вину за послідну революцию, то все-таки правдива еї причина есть досить загадочна. Урядники банку отоманьского кажуть, що ворохобники зайшли по одному до банку і аж коли їх було може яких 36 людий, взялись спільно до діла. Лиш двох чи трох були в капелюхах, прочі мали фези на голові. Один мав в руці довгий ніж і маленький щит до заслонюваня лиця, а в другій бомбу. Здаесь, що то були якісь зайшлі люди, не з Константинополя. Кількох з них говорило так знаменито по французски, як би Францизи з роду. Замкнувши браму ходили они з бюра до бюра і завзивали урядників, щоби були спокійні, а відтак випустили їх, заким ще наспіло войско. Коли опісля они обіцяли піддати ся, переговорював зними росийский товмач Максимов і они сказали ему, що взяли банк не длятого, щоби викликати якусь ворохобню против Турків, або щоби ограбити банк, лиш длятого, щоби запротестувати против держав европейских, котрі оставили Вірмен без помочи. Вибрали банк длятого, бо він був для них найдогіднійший. Они заявили, що готові віддати бомби, коли їм лишать револьвери і позволять спокійно виїхати за границю. Тогди забрано їх на яхт президента банку Вінсента і тут они ночували а їх стерегли товмачі анґлійский, росийскій і французкий. Опісля відвезено їх анґлійским кораблем на Мальту.

## Доля наших еміґрантів в Бразилиї.

Польска ґазета Przegląd у Львові одержала такий лист від одного чоловіка з Бразилиї, котрий подаемо тут дословно, бо він малює нам дуже добре положене наших людий, котрі отуманені фальшивими обітницями аґентів дали ся намовити і поїхали глядати за морем щасте. Лист той звучить:

„Яка теперішна доля нашої еміґрациї в Бразилиї нехай послужить за доказ то, що в в кольониї Аґуа Амарелля еміґрациї за кілька місяців побуту заповнили тілами заголоджених своїх жінок і дітий лише три кладовища.

Пять місяців сидять ті лазарі в лісї і ждуть на вимір парцель, а їм навіть поживи не видають.

Серед еміґрантів страшний голод а тутешне правительство хвалить ся по ґазетах, що ніби то оно видае величезні суми на удержане еміґрантів. Урядники, що наглядають пад еміґрантами, крадуть та допускають ся надужить нераз навіть лютих. Ми бачили на пр. нещастного Гриця Покропова, що був такий „сьмілий“ і упімнув ся о трохи гороху. За ту зухвальність білого невільника зробив пан начальник кольониї таку справедливість, що велів двайцятьом чорним жовнірам, спровадженим „для удержаня ладу“ погуляти собі.

Ті чорні горожани, котрим ще шкіра з часів невільництва не загоїла ся, напали з шаблями на товпу спокійних голодуючих еміґрантів і рубали утїкаючих та знущали ся над ними гірш диких зьвірів.

Гриць Покропів страшно покалічений утїк разом з кількома товаришами недолї в ночи з колониї до Куритиби, полишивши в лісї жінку і діти на голод, нужду, студінь і месть пана начальника.

Они жалували ся в Куритибі, але тут пан інспектор кольоний відповів їм: „А ви чого тут приїхали? Коли вас вже чорти сюди принесли, то не бунтуйте ся“. Однако о бунтї не може бути й бесіди. Просто голодні допоминали ся хоч кусника сплїснілого хлїба, хоч жмені гороху, але урядникови то не сподобало ся, бо гроші, які одержав від правительства на прокормлене еміґрантів, вже давно прогуляв.

В тій нещастній кольониї, котру можна би назвати еміґрацийною Гольгофтою стоїть в порозуміню з бразилійскими обманцями товмач, їх слуга, що всї жалоби тих нещастливих людий, не знаючих португальского язика толкуе в той спосіб, що як кольонїсти скажуть „голод“ то він каже „бунт“ і т. ин. і пхае спокійних людий під шаблї диких муринів.

Тутешні ґазети жалують бідних еміґрантів, обурюють ся, що правительство приймало еміґрантів, не гадаючи забезпечити їм долї та що не вимірюе їм ґрунтів і морить їх голодом Чи може бути більше надужите?

Пишу умисно до Przegląd-а, щоби то було осторогою для тих, що легкодушно покидають рідний край, аби тут прийти до Бразилії на голод, нужду і смерть“.

Таке пишуть з Бразилиї, а тимчасом наші люди так отуманені аґентами, що все ще не покидають ся гадки еміґрувати до Бразилиї і пхають ся там на свою певну погибель. І так пишуть краківскі ґазети:

Дня 25 с. м. громада руских селян з Більча золотого, в борщівскім повіті, зложена з 25 осіб, їдучи до Бразилиї, приїхала на дворець краківскої зелїзниці. На двірци здибали они слюсаря з Тернопільщини, котрий з недостачі зарібку тілько що вернув з Америки. Не помогли нічого его слова, якими представляв велику нужду в Америці, кажучи, що в самім лише Новім Йорці 6000 робітників денно не мае де заробити на кусник хлїба. Селяни вправдї слухали уважно, але потім покивали головами і поїхали дальше....

## Новинки.

*Львів дня 31 серпня 1896.*

— **В Коломиї** буде отворена з днем 1 вересня с. р. І-ша кляса руской чотирокласової міской школи при ул. Собіского. За услівя отвореня тої кляси поставлено, що запише ся до неї сорок учеників.

— **Руский народний театр** — як пишуть з Борщева — представить там дня 3-го вересня на дохід борщівской читальні „Просьвіти“ оперету Котляревского „Наталку Полтавку“ з додатком „Завіщаня“, а дня 10-го вересня на дохід будови народного дому в Борщеві драму „Нещастне кохане“.

— **В Самборі** відбула ся в вівторок карна розправа против Івана Дорозиньского, обжалованого о убийство селянина Томи Проня підчас бійки, яку розпочали селяни з паробками обжалованого задля ґрунту. Суд увільнив Дорозиньского від вини і кари, узнаючи, що він застрілив Проня у власній обороні.

— **Розправа карна против Франца Калиновского**, урядника львівской репрезентациї краківского товариства обезпечень о відомий злочин спроневіреня суми 20.000 зр. на шкоду того товариства відбуде ся в краевім львівскім судї карнім дня 5 вересня с. р. о 4 годині по полудни. Обороли обжалованого підняв ся адвокат др. Сумпер.

— **Злодій в уряді податковім.** З Городенки пишуть: В ночи з 25 на 26 серпня с. р. вломив ся незнаний злочинець до тутешного уряду податкового, а то до сусїдної комнати з касою. На

---

крім рушниці майора поплили разом з розбитою тратвою долї рікою.

Порішено іти безпроволочно до Делеґат. Мільреді бачив, що буде тягаром для подорожних і просив, щоби его полишено аж доки не пришлють ему помочи з Делеґат.

Ґленарван не пристав на то. Не міг дійти до того міста скорше як за три днї, а до Іден за пять, то що есть ледве 26-січня. Отже коли *Дункан* виїхав з Мельбурн, то що ему тепер значило кілька годин припізненя?

— Ні, друже — сказав до Мільреді'ого. — Не хочу нікого лишати. Зробимо ноші і будемо тебе нести по черзї.

Ноші зроблено на борзї з галузя евкаліптуса і Мільреді мимоволї мусїв на них сїдати.

Перший день перейшов сумно і тихо. Що десять мінут міняли ся мужчини при ношах. До вечера перейшли ледве пять анґлїйских миль. Розложено ся табором під купкою ґумових дерев. Вечерю приладив Олбінет з незатоплених останків поживи, але дальше треба було вже числити хиба на рушницю майора.

На другий день дорога була дуже прикра. Пісковата рівнина покрита була тернистою ростиною „спініфекс“, котрої колючки дерли одїне і калїчили ноги. Відважні і витревалі жінки не нарікали анї не жалували ся, а давали всім добрий примір і ішли заедно напеVред.

Вечером убив майор великого щура „мус кондітор“, котрого мясо мае бути смачне. Спечений Ольбінетом щур був би добротою мяса й перевисшив свою славу, коли-б був величиною дорівнував хоч баранови. Однако треба було вдоволяти ся й тим що трафило ся. Щура з'їли подорожні до костий.

Дня 23 січня терпіли подорожні не лише голод, але й страшну спрагу. Навіть пів милї не могли перейти за годину і коли би було так потревало до вечера, то певне всї попадали би від утоми, щоби більше не піднести ся.

Але коли чоловікови всего не достае, коли він гадае, що для него вже всьо страчене і жде его нехибна смерть, тоді приходить ему звичайно з помочию Провидїне. Несподївано найшли подорожні воду в т. зв. „кефальотес“, ростині подібній до рожі, котрої овочі на подобу збанят, наповнені покріпляючим плином звисають з еї галузок. Всї угасили спрагу і чули, що жите в них віднавляе ся. За поживу послужило їм „нарду“, ростина, котру Паґанель найшов в кориті річки. Під еї листем, подібним до листків конюшини держать ся засхлі міхурці величини сочевиці, котрі Австралїйці труть між двома каменями на грубу муку. Так зробили і наші подорожні та хлїбом з тої муки заспокоїли голод. Тої ростини було так богато в тім місци, що Ольбінет зробив з неї припас поживи на кілька днів.

На другий день Мільреді міг вже часть дороги зробит о власних силах. Его рана цїлком засклепила ся. До Делеґат було вже лиш десять миль і вечером розложили ся подорожні на нічліг на самій граници Нового Полудневого Уельса.

Дрібний але проймаючий дощ падав від кількох годин, не було де сховати ся, але на щасте Джон Ненґліс найшов хату рубачів, вже знищену і пусту. Треба було вдоволяти ся і тим нужденним притулком. Вільсон хотїв розпалити огонь, аби упечи хліб з муки „нарду“ та назбирав трохи сухого ріща. Але то дерево не хотїло в ніякий спосіб горіти. Показало ся, що се було тото незапальне дерево австралїйске, о котрім раз Паґанель згадував Оно не горить, бо мае в собі дуже богато алуну.

Треба було обійти ся без огня та й без хлїба і спати у вогкій одежи; тимчасом птахи-сьмішки, укриті на високих галузях, немов насьмівали ся над нещастними подорожними.

Мимо того наша дружина наближала ся до своеї мети. І був то справдї послїдний час. Обі женщини збирали всї свої сили, але видко було що слабнуть і що дальше не зможуть іти.

На другий день досьвіта вирушено в дорогу. О одинайцятій побачено Делеґат в ґрафстві Вельслей пятьдесять миль від заливу Твофольд.

Там зараз найшли средства до дальшої подожи. В полудни по добрім обіді подорожні виїхали в почтовім возї, запряженім пятьма сильними кіньми. Почтилїони заохочені обітницею доброї нагороди гнали скоро по рівній дорозї. На пристанках, віддалених від себе що

щастє недостача відповідних знарядів не дозволила єму отворити вертгаймівску касу і злодій лише полишав сліди на нїй. Зараз в першій хвили упало підозріне на сторожа державного будинку, та на его свояка, коваля, що перед кількома тиждями вернув з Америки, де не міг найти роботи. Завдяки енергічному слїдству ад'юнкта судового дра Ів. Хомицкого був виновник вже о 7-ій годині в руках жандармериї.

**— І похибка друкарска може зашкодити здоровлю.** Здаєсь, нїякі ґазети в сьвітї не мають тілько клопоту з похибками друкарскими, що рускі, а специяльно нашу часопись ті похибки таки вже переслїдують. В послїднім числї нашої часописи в „Переписцї зі всїми і для всїх“ сталась не то що дуже немила похибка, але навіть така, що могла би зашкодити здоровлю. Там в радї на упертий нежит жолудка під адресою *І. Б.—45* сказано між иншим замість слів: „спробуйте їсти сиру“ (квашену капусту) — слова: „спробуйте їсти сир“. Що квашена капуста єсть легко стравна і декому дуже добре робить, се звістно загально; але сир то дуже трудно стравний і радити комись на нежит жолудка їсти сир, значило би хиба єму пошкодити. Просимо отже як самого адресата так і всїх читателїв звернути увагу на ту похибку і не думати, мов би то на нежит жолудка добре було їсти сир; противно, то могло би лиш зашкодити і его треба при тій недузї вистерїгати ся.

**— Карна розправа** розпочала ся онодги у Відни против Филемона Залеского, котрий перед 9 роками украв на віденьскій почтї 150 тисячів зр. та довгий час укривав ся в жіночім одязї у Відни, а відтак утїк до Америки, де его полїция вислїдила на корабли, коли мав висїдати в Новім Йорцї. Спроваджено его до Відня і тут відобрано від него ще 137 тисячів зр., а 13 тисячів пропало. Тодї засуджено его на 8 лїт тяжкої вязницї, котру то кару знижено пізнїйше на 6 лїт. По відсидженю кари виїхав Залеский до Росиї і став там в Одесї готелевим аґентом. Недавно вернув до Відня, де его увязнила полїция за підозріне о торговлю дівчатами. Акт обжалованя в теперішнім процесї Залеского представляє ся так: Залеский оголосив свого часу у віденьских ґазетах анонси, що глядає молодих дївчат, що найбільше 18-лїтних до помочи при зарядї дому і до виїзду за границю. На ті анонси зголосило ся до Залеского сїм молодих і гарних дївчат з Відня, а він всїх приймив до своїї служби, представляючи їм, що яко властитель готелю „Викториа“ в Одесї потрібує жіночої прислуги. Однако полїция дізнала ся о тім досить вчасно і не допустила до вивозу дївчат, а Залеского арештувала і віддала до суду. У Відни записав ся Залеский в полїциї яко властитель готелю в Улашківцях. Після письма австрийского консуляту в Одесї займав ся Залеский яко управитель двох тамошних готелїв дуже поганими річами. Залеский має тепер 41 лїт. Він боронить ся тим, що заробивши в Росиї 12-тисячів рублїв, хотів собі купити який готель і в тій цїли замавляв у Відни службу. Каже, що не згодив до служби усї дївчата лише одну, а иншим відмовив. Однако дївчата зізнають згідно, що він всїх їх хотїв вивезти до Росиї. Розправа потреває кілька днїв.

**— Фрітйоф Нанзен**, діждавши ся вже й повороту свого корабля „Фрама“ з виправи до бігуна північного, має приїхати до Християнїї 5-го вересня. На его стрічу ладять ся великі приготовленя і ухвалено 32.000 корон на торжественний привіт. Приняти мають его так, як цїсаря Вільгельма в 1890 р. Говорять, що на се торжество має приїхати до Християнїї король і наслїдник престола, а привітну промову до Нанзена виголосить поет Бернзон.

**— Страшна смерть.** Евфрозина Бродкевич не мала від якогось часу жадного занятя і рішила задля нужди попрощати ся з сим сьвітом. Обливши свої річи нафтою, она підпалила їх сїрником і вибігла цїла в полумїни на площу Австриї в Чернівцях. З тяжкою бідою удало ся надбігшим людям згасити огонь, але нещасна Бродкевич померла в шпитали в наслїдок сильного попареня.

**— Безпосереднє сполученє зелїзницею Львова з Варшавою** помалу здїйстняє ся. До ґубернїї люблиньскої вислало правительство росийске вже партию інжинерів, котрі почали студиї над будовою зелїзницї з Холму до пограничного Томашева, віддаленого ледве о $8^1/_2$ клм. від остатної стациї зелїзницї Белзець-Рава Руска-Жовків-Львів. Який буде вислїд тих студий, імовірно незабаром довідаємо ся. На кождий случай є вже фактом, що нова зелїзниця зачне ся в Холмі і буде продовженєм зелїзницї берестейско-холмскої. Сполученє з зелїзницями галицкими наступить межи Томашевом а Белзцем, віддаленими від себе о $8^1/_2$ клм., і там десь буде гранична стация з шляхами вузким і з широким. Дорога межи граничним Томашевом а Белзцем є дуже коротка і може бути вибудована дуже скоро, длятого то, сполученє зелїзницї холмско-томашівскої з львівско-белзецкою є лише питанєм часу. Іде головно о будову зелїзницї з Холму до Томашева пограничного, котра то дорога є досить довга і творить дїйстне сполученє з зелїзницями у всхідній Галичинї, безпосередну скору і дешеву комунїкацию між Львовом а Варшавою. Польскі дневники підносять, що коли Варшава дістане безпосереднє коротке сполученє зі Львовом, тогди велика частина тамошних туристів і виїзджаючих лїтом на сьвіжий воздух, зверне ся в чудні околицї Делятина, Дори і Ворохнянки. Але що важнїйше, пересилки всхідно-галицкі скористають з конкуруючої з прускими зелїзницями комунїкациї з портами надбалтийскими. Збіже подільске буде могло йти до Ґданьска через Королївство, а не тілько одною дорогою на захід, як єсть тепер.

# ТЕЛЕҐРАМИ.

**Берлин** 31 серпня. Бюро Вольфа доносить з Кієва: Росийский міністер справ заграничних кн. Лабанов-Ростовский помер скоропостижно в дорозї з Відня до Кієва.

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

**Відходять до**

| | Поспішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·40 | 2·50 | 11·00 | 4·40 | 9·55 | 6·45 | — |
| Підволочиск | 6·00 | 2·11 | — | — | 9·30 | 10·45 | — |
| Підвол. з Підз. | 6·14 | 2·25 | — | — | 9·48 | 11·12 | — |
| Черновець | 6·10 | — | — | 10·15 | 2·45 | — | — |
| Черновець що понедїлка | — | — | — | 10·25 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | 9·15 | — | — | — |
| Мушини на Тарнів | 8·40 | 11·00 | — | 4·40 | — | 6·45[1] | — |
| Гребенова [2]) | — | — | — | — | 9·35 | — | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 5·22 | 9·35 | 3·05 | 7·22 |
| Зимної Води [4]) | — | — | — | — | 3·29 | — | — |
| Брухович [5]) | — | — | — | — | 1·20 | — | — |
| Брухович [6]) | — | — | — | — | 3·20 | — | — |
| Янова [7]) | — | — | — | 9·45 | 3·00 | 8·55 | — |
| Янова | — | — | — | 9.45[8] | 1·05[9] | 3·00[10] | 6·25[8] |

1) Від 1 червня до 30 вересня. 2) Від 10 липня до 31 серпня. 3) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 6) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 7) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. 8) Від 16 червня до 31 серпня що день. 9) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. 10) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.**

**Приходять з**

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·30 | 5·10 | 8·45 | 8·55 | 6·55 | 9·30 | — |
| Підволочиск | 2.34 | 10·05 | — | 8·05 | 510 | — | — |
| Підвол. з Підз. | 2.18 | 9·50 | — | 7·42 | 4·45 | — | — |
| Черновець | 9·55 | — | — | 2·01 | 7·28 | — | — |
| Черновець що понедїлка | — | — | — | 6·13 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | — | 5·45 | — | — |
| Мушини на Тарнів | 5·10[1] | — | — | 8·55[2] | 6·55 | — | — |
| Гребенова | — | — | — | — | 1·51[3] | — | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 12·10 | 8·00 | 1·51[4] | 10·10 |
| Брухович [5]) | — | — | — | — | — | 8·03 | — |
| Брухович [6]) | — | — | — | — | — | 8·25 | — |
| Янова | — | — | — | 7·50[7] | — | 5·28[8] | 8·54[8] |
| Янова [9]) | — | — | — | — | 1.10 | 7·48 | — |

1) Від 25 червня до 15 вересня. 2) Від 1 червня до 30 вересня. 3) Від 10 липня до 31 серпня. 4) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. 5) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. 6) Від 26 червня до 14 серпня. 7) Цїлий рік. 8) Від 16 червня до 31 серпня. 9) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.



десять миль, не тратили і двох мінут часу. Здавало ся, що нетерпячка, яка пожирала Ґленарвана перейшла на них.

Над раном глухий шум заповів близкість Індийского океана. Треба було окружити залив, аби дістати ся до побережа під трийцятим семим рівнобіжником, до того місця, де Тома Остен мав ждати на приїзд подорожних.

Коли море показало ся, всї вдивили ся, чи *Дункан* пильнував берегів так, як перед місяцем коло пригірка Коріентес на побережи Арґентини.

Але *Дункана* не було. Небо і вода сходили ся на овиді і нї одно вітрило не оживляло безмежного простору океана

Лишала ся ще одна надія. Може Остен задержав ся в Твофольд, бо море було неспокійне і корабель не міг держати ся близько таких небезпечних берегів.

— До Іден! — крикнув льорд Ґленарван.

Віз завернув і конї пігнали до невеличкого місточка Іден, що лежало о пять миль на полудне.

Почтилїони задержали ся недалеко входу до порту. В пристани стояло кілька кораблїв, але нї на одним не було хоругви Малькольму.

Ґленарван, Джон Менґлїс і Паґанель висїли з повоза, побігли на комору та стали там розпитувати урядників, переглядати спис кораблїв, що в послїдних днях в'їхали до пристани.

Від тижня не приїхав до Іден нї один корабель.

— Може ще не виїхав? — сказав Ґленарван, не хотячи тратити надії. — Може ми скорше приїхали як они.

Джон Менґлїс похитав головою. Він знав Тому Остена. Его поручник не спізнивсь би під нїяким услівєм о цїлих десять днїв.

— Хочу знати щось рішучого — сказав Ґленарван. — На всякий спосіб певність лїпша від сумнїву.

Чверть години пізнїйше вислано до уряду корабельних аґентів в Мельбурн телеґраму. Подорожні велїли себе завести до готелю Викториа і там ждали на відповіди.

О другій годинї доручено Ґленарванови депешу такого змісту:

„Льорд Ґленарван, Іден — залив Твофольд. — *Дункан* відплив дня 18 с. м. не знати куди. — Джон Андрев, синдик аґентів“.

Телеґрама випала з рук Ґленарвана.

Тепер вже не було сумнїву, що гарний шкотский яхт в руках опришка Бін Джуїса і его розбійницкої шайки!

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.